

شعار بعضی‌ها «ز گهواره تا گور لذت بجوی» است. فارغ از این که اصلاً چنین چیزی ممکن است یا نه، باید پرسید که بعد از مرگ چه؟ آیا این افراد به لذت هشتادساله و صدساله بسنده کرده‌اند؟ بخواهند یا نخواهند باید این سؤال را پاسخ دهند چون هر چیزی را بتوانند انکار کنند، مرگ و قیامت را- که برای برخی از پُتک کوبنده‌تر است- نمی‌توانند! آن وقت است که متواضعانه می‌آیند و به دنبال معیار و میزان دیگری می‌گردند برای لذت.

الدُّنْيَا دَارُ بَلَاءٍ وَ مَنَزِلُ بُلْغَةٍ وَ عَنَاءٍ قَدْ نَزَعَتْ عَنْهَا نَفُوسُ السُّعْدَاءِ  
وَ انْتَزَعَتْ بِالْكَرهِ مِنْ أَيْدِي الْأَشْقِيَاءِ  
فَأَسَعَدُ النَّاسِ بِهَا أَرْغَبُهُمْ عَنْهَا وَ أَشْقَاهُمْ بِهَا أَرْغَبُهُمْ فِيهَا

پیامبر اعظم صلی الله علیه و آله: دنیا سرای بلا و گرفتاری و محل گذران زندگی و زحمت است. خوشبختان از آن دل‌کنده‌اند و از دست بدبختان به زور گرفته می‌شود. پس خوشبخت‌ترین مردم، بی‌میل‌ترین آنان به دنیا و بدبخت‌ترین مردم، مایل‌ترین آنان به دنیا است.

